

ARBEIDEREN

Nr. 6

26/3 - 15/4

1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

"Sosialdemokrater i alle land-foren dere": DNA på utenrikspolitisk offensiv

Stø kurs mot korporativismen

SV-formann Berge Furre uttalte i et foredrag søndag 20.3. at inntektene av oljeutvinningen ikke måtte gå til støtte til NATO eller energisamarbeidet IEA, men til støtte for en egen norsk utvikling. Vi ser ikke store muligheter for SV's i framtida, men akkurat på dette

felt tror vi han vil få sine forhåpninger oppfylt. Den nye norske imperialismen som utvikler seg med oljeindustrien medfører ikke bare økt innsats for markeder i uland og tiltagende imperialistiske framstøt fra Norges side på Svalbard, den betyr også en omstilling av tidligere allianseforhold og opprettelse av nye politiske forbindelser. Disse forholdene går ofte på tvers av de linjene som tidligere var trukket opp for forbindelsen mellom de små imperialistiske land. Motstand en mot de tradisjonelle imperialistiske supermakter øker, selvom disse beholder det militære hegemoniet. Det er i denne sammenhengen man må se den nyorientering og de nye framstøt, økonomisk og utenrikspolitisk, fra det norske sosialdemokrati.

Det er ikke bare i uland det oppstår nye områder for kapitaleksport, en slik direkte imperialistisk ekspansjon foregår nå fra Norges side rett utenfor stuedøra. I fjor etablerte Elkem et større industriprosjekt på Island, og som vanlig er i dag ved slike framstøt, var statlig kapital og garantier sterkt inne i bildet som en forutsetning.

Reiulf Steen dro lenger, helt til Tyrkia. Den beskjedne nordbo begrunnet besøket med at Tyrkia trengte impulser utenfra. Vert ved besøket var tidligere statsminister Bulent Ecevit, formann i det republikanske folkepartiet RPP som oppnådde 44% av stemmene ved siste valg (okt. -75). Bakgrunnen for besøket er at dette partiet

Forts. side 4

NORSK KNOW-HOW EKSPORTERES

Den røde Arbeideren har bragt i erfaring at den norske regjering har mottatt en forespørsel fra Soares-regimet i Portugal. Her ber man om hjelp med råd og erfaringer fra norske hold om å slå ned ulovlige streiker. Det norske sosialdemokrati vil sikkert komme det portugisiske brøderparti til hjelp. Vi for vår del foreslår å trekke inn SV som alltid har vist stor interesse for den borgerlige revolusjonen i Portugal og som har en lang erfaring med intrigemakeri på dette felt.

Falconbridge: Krav om 6-timers arbeidsdag med full lønnskompensasjon i avdelinger med høy kreftfare.

Bakgrunnen for dette kravet er en medisinsk undersøkelse som har pågått siden først i femtiårene, og som viser at faren for kreft i åndedretts-

organene er meget stor for de som arbeider i enkelte avdelingene i nikkelraffineriet ved Kristiansand. Avdelingene det gjelder er i første rekke de

hvor råstoffet blir bearbeidet fram til elektrolyseprosessen, -roste-ogsmelte avdelingene. Det er det nikkelholdige støvet i produksjonslokalene her, som har ført til en rekke tilfeller av kreft i nese, hals og lunger.

Da resultatene av undersøkelsen ble kjent for noen få år siden, førte den til skarpe reaksjoner blant arbeiderne, -nøe måtte gjøres. Det som så er blitt gjort, er at der er blitt reist flere oppholdsrom, og det er innført støvmaskepåbud i de mest utsatte avdelingene. Men disse tiltakene har vært lite effektive. Det har vist seg umulig å holde det fine støvet ute fra oppholdsrommene og maskene, som er svært tunge å ar-

Forts. side 5

Valget i India: En hån mot de indiske massene

Se side 2

Hammerverk, Champignon, Hustad: Mindretallsstreikene fører til nederlag

Se side 4

Foran ny jordbruksavtale: Bonus for senket melkeproduksjon

Fra 1.7. -76 inngikk jordbrukets organisasjoner en to-årig avtale med staten. 30.6. -77 skal denne avtalen justeres.

Avtalen representerer endel endringer, og viktigst her er løftet om heving av bondens inntekt til industriarbeidergjennomsnitt, uavhengig av driftsform og størrelse. Allerede tidligere lå store grupper av bøndene over dette nivå. Hevingen til dette nivå gjelder m.a.o. kun de minste og mest ineffektive.

Som utgangspunkt for forhandlingene og målsetningene har man nå tatt i bruk middelbruk (tilnærmet gjennomsnittsbetrag) og effektivitetsnormer basert på disse. Eksempelvis blir 8 kuer satt til 1 årsverk, 15 kuer til 1,6 årsverk osv.

I jordbruket som i annen virksomhet

vil økt lønnsomhet innen en gren føre til nyinvesteringer og økning av produksjonen med senkning av lønnsomheten som følge. Profittens størrelse vil igjen være avhengig av hvor rasjonell driften er. Det som skåner grunneierne for fullt utslag av denne løvmessighet, er jord som en naturmessig begrenset ressurs. Og investeringer utenfra kan skje ved et direkte skifte av eiendomsretten til et bestemt stykke jord.

At det er en tildels kronisk overproduksjon av enkelte produkter, motbeviser ikke dette - og heller ikke at matvarer lett blir en knapphetsvare.

Dette er mer uttrykk for hvor den overførte kapitalen gir det gunstigste utslaget.

Et eksempel: Melkeavtalen

I dette avtaleår (76-77) er riksgrunnprisen på melk satt til kr 1.75 pr. liter. Denne høye prisen har ført til at produksjonen økte med 3,5% i -76. Overskuddet må gå til et mettet smørmarked som gir 57 øre literen.

For å bøte på dette skal det nå settes i verk et bonussystem. Naturlig nok må dette finansieres innen avtalen, og det gjøres ved å trekke 1-1,5 øre pr. liter til en felles pott. For å vise hvilke utslag dette gir, tar vi et eksempel: 60 000 liter melk ga ved avtalens begynnelse kr 105 000 etter en stigning

i den samlede produksjon på 1% (overskuddet med 2,5%), og for stigningen fra disse 60 000 liter til 60 600 liter gir dette nå kr 105 323,-. Hver pro-sents stigning betyr minus 1,2 øre pr. liter. Bonus blir gitt ved stabil produksjon (i forhold til -76) med 1 øre pr. liter og 0,75 øre for hver halve prosents senkning - med 4% og 7 øre som nedre grense. For en som senker produksjonen med 3,5% betyr dette en bonus på 6,25 øre. Som sagt har riksgrunnprisen sunket med 5 øre, og nå går også 1,5 øre til "bonuspoten". Vedkommende havner da 0.25

Forts. side 5

Foran ny megling i tariffoppgjøret: Kleppe mot lønnsglidningen

I et foredrag i Norsk Plastforening den 17. mars framholdt finansminister Per Kleppe at avtalerreglene må endres for å redusere den utarifferte lønnsglidning.

Det er nettopp slike endringer NAF vil ha i vårens mini-oppgjør for å yte mer enn kr. 0.00 i lønns-tillegg.

Med sine uttalelser har Kleppe be-kreftet at det er på dette punkt at NAF/LO staten vil angripe arbeiderklassen ved vårens tariffoppgjør.

Angrepet kan bare møtes ved at arbeiderne reiser de nødvendige krav, og den nødvendige kamp på den enkelte arbeidsplass - etter mønster av de "ulovlige" streikene.

Valget i India: En hånd mot de indiske massene

Etter at unntakstilstanden i India nå har vart siden juli 1975, ønsket Indira Gandhis regjering nå å "fornye dens mandat fra folket". Parlamentet er blitt oppløst, valg ble avholdt. Pressesensuren som ble innført samtidig med unntakstilstanden er opphevd foreløpig, de borgerlige og småborgerlige opposisjonspartiene skal sunne få føre ut sin propaganda. Dette betyr selvsagt ikke at det borgerlige demokratiet er innført igjen. Bare ufarlige opposisjonspartier får drive politisk virksomhet, de revolusjonære organisasjoner og den revolusjonære pressa er fortsatt hardt undertrykt. Som påvist i dRA nr 8.-75 har det i virkeligheten ikke eksistert noe borgerlig demokrati i India siden britene ble kasta ut. I alle år er progressive blitt undertrykt i dette "verdens største demokrati". Innføringa av unntakstilstanden betydde bare at konkurrerende fraksjoner innen borgerskapet ble utsatt for harde represalier fra den regjerende borgerlige fraksjonen sin side. Den norske borgerpressas bekymring for det indiske demokrati er ikke noe annet enn en bekymring for framtida til den borgerlige opposisjonen som står den vestlige imperialismen nær.

Unntakstilstandens bakgrunn

Ifølge Indira Gandhi ble unntakstilstanden innført fordi den skulle hindre CIA-kupp i India og fordi de stadig mer omfattende protestene fra de undertrykte indiske massene betydde "en fare for det indiske demokratiet". Det blir altså innrømmet at de indiske massenes aksjoner betydde en reell trussel mot regjeringa. Men aksjonene fra massene ga den borgerlige opposisjonen muligheter for å fiske i rort vann, og henge seg på disse for å sikre seg politisk gevinst. Helt bevisst utnyttet opposisjonen den misnøyen som

"Mor og sønn"

Gandhi-styret hadde skapt til å skaffe seg økt innflytelse. Dette så Gandhi som en trussel og for å sikre sin makt ble unntakstilstanden innført.

Kampen mellom de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet om verdensherredømme, må også trekkes inn når unntakstilstandens bakgrunn skal vurderes. Mens USA på 60-tallet mistet innflytelse på det indiske subkontinent på bekostning av Sovjet, er USA etter nederlagene i Vietnam igjen begynt å styrke sine posisjoner. USA prøver innbitt å fravriste Sovjet viktige posisjoner. For at dette skal lykkes i India er det nødvendig at Indira Gandhis pro-sovjetiske regjering erstattes av et mer selvstendig og USA-vennlig regime. Det faktum at den USA-vennlige fraksjonen innen det indiske borgerskapet dro nytte av protestene mot Gandhi-styret fra massenes side, og virkelig trua regjeringas makt, gjorde unntakstilstanden nødvendig. Både Sovjet og de øst-europeiske landa har gitt sin fulle tilslutning til de tiltaka som Gandhi satte i verk i forbindelse med og etter unntakstilstanden. Endringen av den indiske grunnloven blir av Pravda karakterisert som nødvendig for "å få landets grunnleggende lover til å stemme overens med endringene i dets økonomiske og politiske liv". Som naturlig er støtter Moskva-agenturet CPI (Indias "kommunistiske" parti) regjeringa Gandhi og de tiltak som er satt i verk for å knuse de indiske massenes kamp mot regimet. Et godt eksempel her er CPI's forræderi mot de indiske jernbanearbeidernes streik i 1974, en streik som klart viste veien å gå for den indiske arbeiderklassen. CPI har også i sitt hovedorgan NEW AGE erklært at CPI ville fortsette med å støtte kongresspartiet så lenge dets utenrikspolitikk var basert på vennskapelige forbindelser med de "sosialistiske" land. Det er altså likegyldig hvilken politikk som føres, hvilken undertrykking av massene som foregår, bare forbindelsene med Sovjet er gode! M.G. Knutsen i det norske NKKP er vel enig i dette?

Hvorfor valg nå?

Valget i India sto, som påpekt, mellom ulike fraksjoner innen det indiske borgerskapet, om hvilken fraksjon som skulle fortsette utbyttinga av de indiske massene.

Valget er imidlertid pressa fram av den stadig større motstanden mot Gandhis terrorregime fra ulike hold, og hensikten var å gi regimet en ansiktsløftning med det formål å gi massene illusjoner om at demokratiske krefter for første gang etter koloniveldet skulle innføres.

Massene har reagert spontant på de diktatoriske midler som er satt i verk for å fremme og styrke regimet. Tro-

verdigheten til regjeringa er trukket i tvil. Spesielt gjelder dette steriliseringskampanjen som regimet iverksatte. Denne er blitt satt ut i livet med en brutalitet som hører middelalderen til. Landsbyer er blitt gjennomsokt, og alle menn, unge som eldre er med makt blitt tvangssterilisert. Når landsbyboerne har motsatt seg sterilisering, er ren nedslaktning blitt iverksatt. Tvangssteriliseringa i byen Barsi, sør-øst for Bombay, er et talende eksempel. I byen som har 6500 innbyggere ble det i løpet av 10 dager gjennomført godt over 1000 sterilisasjoner. Innbyggerne ble helt tilfeldig plukket opp og tatt med til det lokale hospital for sterilisering. En kan sjøl tenke seg hvilken panikk dette skapte i byen, spesielt når en ten-

Bengalske soldater

ker på hvor sterkt de indiske massene er avhengig av religionen. Enhver indisk familie er dessuten helt avhengig av mange barn for å sikre framtida. Mange barn er det økonomiske grunnlaget for sikring av alderdommen.

Steriliseringskampanjen ble en dundrende fiasko for regimet, kanskje mest p.g.a. de lokale byråkratenes metoder. Det ble ikke skydd noen midler for å oppfylle kvoten som disse byråkratenes var blitt tildelt.

Også innen det regjerende kongressparti ble det reist protester mot den terror som regimet benytter seg av. Dette har ført til at flere statsråder har trukket seg i protest mot Gandhis politikk, og disse deltok i valgkampen i opposisjon til Kongresspartiet.

Når Gandhi-regjeringa nå har lidd nederlag, betyr dette som nevnt ikke noen endring for de indiske massene. I løpet av den tida unntakstilstanden har vart har regjeringa foretatt tilstrekkelige tiltak for å sikre seg at de maktmidler som regjeringa skaffa seg gjennom unntakstilstanden er blitt bygget inn i systemet, bl.a. i form av loven-

dringer. Voldsapparatet vil heller ikke forandre karakter hvis f.eks. unntakstilstanden oppheves, noe som Gandhi nå ble tvunget til p.g.a. valgnederlaget. Vi vil si oss enige i det som står skrevet i New India Bulletin 5-76: "Om den formelle erklæringen om unntakstilstand blir trukket tilbake, vil dette bare skje etter at det fascistiske diktaturet kan opprettholdes gjennom andre midler. Om det blir skrevet ut nyvalg vil dette være likt det som Thieu-klikken avholdt mot slutten av sine velmaktsdager i Vietnam. De mange grunnlovsendringene, økningen av politistyrken som allerede har økt mer enn 52 ganger siden 1951, en generell utvikling av paramilitære organisasjoner, avskjedigelse eller forflytning av "ikke-sam-

arbeidsvillige" tjenestemenn og avskjæringen av opposisjonspartienes rett til å drive arbeiderforeninger og politisk virksomhet, viser at selv om unntakstilstanden formelt blir opphevd, vil diktaturet fremdeles fortsette".

Støtt den revolusjonære opposisjon

Som påvist foregår det idag en brutal undertrykking av de indiske massene. Gandhis terrorregime eller andre nye borgerlige regimer kan bare styrtes av en forent front av alle revolusjonære klasser med arbeiderklassen i ledelsen, gjennom en nydemokratisk revolusjon. De indiske revolusjonære som står på denne linja må derfor aktivt støttes av kommunister og progressive. En må ut fra dette avsløre den borgerlige opposisjon mot Gandhi-regimet. En seier for denne vil bare bety en fortsettelse av utbyttinga og undertrykkinga. Det er derfor viktig at en samtidig som en bekjemper Gandhi-styret også tar opp kampen mot den borgerlige opposisjonen som nå tar over styret.

Støtte til de indiske revolusjonære!
Spettatore Rosso

Brukbart Midt-Østenummer av "KONTRAST"

For en gangs skyld finner vi grunn til å anbefale KONTRAST. Siste nr. av tidsskriftet tar opp situasjonen i Midt-Østen til grundig behandling.

Bakgrunnen for konflikten, sionistenes kolonisering av Palestina, blir tatt opp. Videre blir sionismens og antisemitismens felles karakter og gjensidige avhengighet dokumentert.

De arabiske regimene blir karakterisert som reaksjonære og støttepillere til imperialismen. Disse regimenes karakter synes vi blir spesielt klart dokumentert i artiklene om Egypt, Syria og Saudi-Arabia. Imperialismen er på frammarsj i området, og prøver nå å tvinge PLO til å inngå kompromisser med imperialismen. Til dette brukes imperialistvennlige fraksjoner innen PLO. Riyadh-avtalen var det første steget i denne retning. Denne avtalen brukes bevisst for å avvæpne de palestinske frihetskjem-

perne. Særlig PFLP og Nei-Fronten får merke dette. KONTRAST gir en god beskrivelse av bakgrunnen for den pågående klassekamp i PLO. Vi vil imidlertid kritisere KONTRAST for at ikke Sovjets rolle tas opp. Sovjet benytter i dag sine støttepillere i PLO, bl.a. DFLP (Demokratiske fronten) for å fremme sine imperialistiske interesser i Midt-Østen. Sovjet ønsker et PLO som vil anerkjenne staten Israels eksistens, et PLO som er villig til å inngå kompromisser på imperialismens premisser.

For alle som vil sette seg inn i hva som skjer i Palestina og Midt-Østen er siste nr. av KONTRAST et brukbart bidrag.

KAMP MOT IMPERIALISMENS LIKVIDASJONSPLANER!
STØTT PFLP!

DET SVENSKE "AKP": ANTIKOMMUNISME UNDER BLODDRYPPENDE HAMMER OG SIGD

"AKP"s svenske søsterparti - det kaller seg "Sveriges Kommunistiske Parti" ("SKP") - har tidligere utmerket seg bl.a. ved å gå inn for å styrke det borgerlige forsvaret.

Den 26. februar i år marsjerte partiet videre på nasjonalsosialismens vei. Den dagen deltok "SKP" i en demonstrasjon i Stockholm sammen med 26 høyreorganisasjoner med fascistisk farge, deriblant "Fria moderata studentforeningen", "Etniska liberaldemokratiske partiet", "Lettiska nationella fonden", "Baltiska kommittén", "Etniska nationalrådet" og "Svenska frihetsrådet", foruten "Högerns ungdomsförbund".

Demonstrasjonen gikk under Hvit-Litauens og Hvit-Estlands faner, og dessuten bl.a. en plakate med en

bloddryppende hammer og sigd!

I dette selskapet fant "SKP" det passende å demonstrere "mot" revisjonismen og sosialimperialismen.

Vi må likevel si at vi foretrekker "SKP" - som på denne måten åpent skjender kommunismenes hammer og sigd-symbol, og åpent går sammen med den mer eller mindre erklærte fascisismen.

Det er verre med "AKP", som passer bedre på ikke å kaste de kommunistiske symbolene på skraphaugen, men løfter dem høyt for å tilsløre sin mer og mer nasjonalsosialistiske politikk (jfr. bl.a. kravet om norsk annekasjon av Svalbard), og dessuten får god hjelp til dette av gerningene i "Norsk Front".

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Kommunistisk Arbeiderforbund foran 1. mai

Årets 1. mai vil utvilsomt vise et DNA som er i stand til å mobilisere større masser bak de sosialdemokratiske fanene enn på mange år. Dette bl.a. takket være provokatørene i "AKP", som også vil sette sitt preg på dagen - med sine sjøll"proletariserte" studenter og skoleelever o.l., med sin skog av alle slags roller, men først og fremst med sitt nasjonalistiske krav om norsk annekasjon av Svalbard. Mellom disse henholdsvis sosialfascistisk og nasjonalsosialistiske alternativene vil SV forsøke å markere seg med en "venstre-sosialistisk massemønstering" - helt sikkert uten særlig hell.

Noen kommunistisk arbeiderdemonstrasjon vil med andre ord ikke finne sted på det som skulle være arbeiderklassens egen selvstendige, internasjonale demonstrasjonsdag. Til det er det eneste organiserte sentrum for byggingen av arbeiderklassens kommunistiske parti her i landet, Kommunistisk Arbeiderforbund, altfor lite og svakt.

Denne kjensgjerning innbyr Kommunistisk Arbeiderforbunds medlemmer - og ikke minst sympatisører - til å ta situasjonen opp til overveielse, i den hensikt å bli klar over hvor den kommunistiske bevegelsen i Norge nøyaktig står, og hvilke neste skritt vi trenger å ta.

Her skal vi bare konsentrere oss om en ting, nemlig om det nødvendige i å kvitte seg med enhver tendens til å legge hendene i fanget og vente på at en eller annen politisk "konjunktur" eller stemningsbølge skal komme feiende inn fra havet og gi Kommunistisk Arbeiderforbund vind i seilene. Det vi i så fall i høyden kan vente, er at vi kullseiler - om ikke alle krefter som vi rår over, på forhånd er satt inn på å sette skuta i stand.

For ikke å tale i bilder: Den viktigste hindringen vi i den nåværende fasen står overfor, er ikke manglende massetilslutning. En slik tilslutning kan vi i god tid framover med fordel bare skyte en hvit pinn etter. Den viktigste hindringen er mangelen på evne til å gjøre oss selv og

våre sympatisører klar over at hvis vi fortsetter å vente på massetilslutning, så kommer vi til å vente i all evighet.

Vi våger å si - for en gangs skyld? - at denne feilen ikke er mest utbredt blant Kommunistisk Arbeiderforbunds egne medlemmer, men først og fremst i rekken av sympatisører som ikke er knyttet direkte til forbundet, men som mer eller mindre står i kontakt med oss og vår virksomhet på uforpliktende basis.

Vi har ikke bare et bestemt inntrykk av, men vi vet at det etter hvert fins adskillige som mener at K.A. står for den eneste riktige politikken, men som likevel ikke vil søke direkte medlemskapstilknypning til forbundet - før det har vunnet større oppslutning. Det begynner snart å dreie seg om en så stor krets at hvis samtlige av disse knyttet seg til KA, ville en nesten ha oppfylt det kravet til oppslutning som den enkelte hver for seg stiller. Og da begynner situasjonen å bli absurd.

Med dette vil vi ikke gi inntrykk av at det dreier seg om masser av potensielle medlemmer. Men det dreier seg om et tilstrekkelig antall til å gi en flyt, bredde og tyngde i K.A.s politiske og organisatoriske arbeid som ville være sterk nok til å markere det kommunistiske alternativet i arbeiderklassen.

På dette punktet vil vi ikke bare gripe fatt i de helt generelle tendensene til å innta en avventende holdning blant våre sympatisører, men spesielt den forholdsvis sterke tendensen til å vente en masseoppslutning i arbeiderklassen. Mange av sympatisørene tilhører ikke selv arbeiderklassen, og de mener helt korrekt at et kommunistisk parti må ha sin ryggrad i proletariatet. Men dette er ikke lenger korrekt når det i praksis blir til en unnskyldning for ikke selv å gå inn i forpliktende kommunistisk virksomhet.

Det kommunistiske partiet skal og må være arbeiderklassens parti i den forstand at det som regel i overveiende grad må være sammensatt av arbeidere, og i den forstand at det utelukkende forfekter arbeider-

klassens interesser. Men det kommunistiske partiet trenger også folk med opphav i andre klasser og lag - folk som har gått over til arbeiderklassens standpunkt og kan tilføre partiet og klassen viten om alle samfunnslivets områder. Særlig når vi ser på Kommunistisk Arbeiderforbunds stilling i dag, kan vi ikke på noen måte hardt nok slå fast at vi ikke på noen måte kan tillate oss den luksus som det ville være å akseptere at folk ikke skulle komme til oss fordi de ikke står i produksjonen.

For det første er vi med tanke på dette ikke redde for at det skal medføre politisk utglidning - så lenge det ikke dreier seg om en masse-tilslutning fra andre klasser og lag, og så lenge vi har en fast arbeiderkjerne med erfaringer fra også den tidligere kommunistiske bevegelsen i NKP.

Men for det andre ville dette i siste instans være uttrykk for en anti-kommunistisk linje - i den forstand at det ville være det samme som å gi konsesjoner til spontanismen og dermed fravike Lenins grunnleggende prinsipp om at den sosialistiske klassebevisstheten ikke vokser opp fra fabrikkgolvet, men må tilføres arbeiderne utenfra, dvs. fra et bevisst og organisert element utenfor den umiddelbare produksjon.

Vi tror at det i siste instans er en slik - bevisst eller ubevisst - spontanisme som er den viktigste hindringen som den kommunistiske bevegelsen står overfor i dag, ikke minst med tanke på spørsmålsteget ved Kommunistisk Arbeiderforbunds oppslutning i arbeiderklassen. Først den som kvitter seg med denne spontanismen, har forlatt sitt klassemessige opphav og gått over til arbeiderklassens standpunkt.

Når vi på denne måten appellerer til våre sympatisører om å knytte seg til forbundet på en mer forpliktende måte, kan vi ikke love gull og grønne skoger. Tvert om må samtlige innstille seg på en mer eller mindre langvarig, det andre vil kalle sekttillværelse - med jevnt arbeid som aldri ser ut til å bringe resultater, og med hard politisk kamp både innad og utad for å

gjennomføre den nødvendige politiske avgrensning av arbeiderklassens interesser fra andre klassers og lags interesser. Bare slik er virkelige kommunistiske partier blitt til tidligere, og bare slik vil det være mulig i dag. Den eneste tilfredsstillende løsning på dette gir, er vissheten om ikke å svikte ens kommunistiske overbevisning, overbevisningen om at arbeiderklassen kan og vil seire.

1. mai er en god anledning til å knytte seg nærmere til KA. Vi trenger så mange folk som mulig til å selge kommunistisk materiale på stands og i gatene. En rekke steder vil vi arrangere møter som er åpne for alle interesserte. Det blir god anledning til å melde seg på studiesirkel i marxismen-leninismen.

Bli aktivt med i byggingen av det kommunistiske partiet!

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingunn Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvstun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE
UNGDOMSGRUPPER (MLU)
Postboks 41, 1345 Østerås

KORRIGERING

På side 2 i siste nr. av den røde Arbeideren (nr. 5) sto det et dikt ("Til forfatteren Georg Johannesen") som ikke hørte hjemme i avisa.

En kopi av diktet, som er sendt Ny Tid, var ved en lapsus havnet i manuskriptbunken til den røde Arbeideren. Diktet har bare mening for dem som har lest Georg Johannesens "Den store kampsangen" i Ny Tid nr. 8 side s. 18.

Red.

Neste gang:

1. mai-nummer

Vi gjør hermed abonnentene og faste lesere oppmerksom på at neste nr. av den røde Arbeideren på grunn av påsken først kommer i midten av april, og blir et dobbelt 1. mai-nummer (nr. 7-8).

Nr. 9 kommer så ut den 7. mai.

Vi oppfordrer alle som er interesserte i å spre 1. mai-nummeret, til å sende bestilling av det ønskede antall direkte til Kommunistisk Arbeiderforbund innen 15. april.

Red.

nå ønsker å finne sin plass i den store sosialdemokratiske internasjonale. Partiet forbereder seg på å spille rollen som en spydodd i en fullstendig kapitalistisk forvandling av det tradisjonelle tyrkiske samfunn. Det er be- tegnende for disse intensjonene og for de sosialdemokratiske partienes uten- rikspolitikk i det hele, hvor man søk- er den utenrikspolitiske backing for et slikt framstøt. Det skjer selvsagt ikke i NATO for USA støtter selvsagt enter- høyre-kreftene eller den nasjonale frenden Hellas, og ikke i EEC. Det skjer i samband med de statsbærende sosialdemokratiske partiene i Vest- Europa, som følgelig klart vil befinne seg på kollisjonskurs med USA om høyrekreftene går til motkupp - i den grad ikke landet befinner seg i en kon- stant kupptilstand.

Denne virksomheten er fullt forstå- elig og kaster i sin tur et lys over den virksomheten og det samarbeidet de sosialdemokratiske partiene driver i selve Vest-Europa. Eller rettete mel- lom noen av dem. I løpet av våren blir det i Oslo avholdt møter mellom sosial- demokratiene i Norden, Belgia og Nederland, - Vest-Tyskland blir også representert. Belgia og Nederland blir også representert på et møte av rest- EFTA i løpet av våren. Men i dette mønsteret avtegner det seg en splitt-

else blant de sosialdemokratiske parti- er som det kan være verd å merke seg seg.

Ved Nordlis besøk hos den sosialdemo- kratiske kansler Bruno Kreisky kom dette fram. Nordli uttalte at besøket hadde til hensikt å bringe det øster- rikske sosialdemokrati inn i samar- beidet mellom Norden, Belgia og Ned- erland i UNCTAD. Disse nasjonene "initiativgruppen" framstår slik som representanter for en gruppe små men stigende imperialistmakter hvis fram- støt på verdensmarkedet er umulige uten at statsapparatet i de enkelte land er aktivt trukket inn og spiller en led- ende rolle. Men deres utenrikspolit- iske aktivitet er ikke begrenset til dette feltet. De samarbeider også på den europeiske scene. Nøkkelordet her er demping av arbeidsløsheten. Nordli ga klart uttrykk for at en ar- beidsløshet på 15 millioner i Europa var uholdbar. På liknende vis for- dømte Kleppe nylig bruk av arbeidsle- digheten som middel til å dempe krisa. Ut fra det sosialdemokratiske styre- settets grunntrekk er dette klart nok. Sosialdemokratiet opprettholder bor- gerskapets makt ved å gi det en sosial basis som er bredere enn borgerskap- et selv. Denne basisen utgjøres av arbeiderorganisasjoner som LO i Nor- ge. En massiv og åpen arbeidsløshet

som staten selv benytter seg av, ville ikke bare bety at massene mistet til- liten til statens krisedempende tiltak, de ville også bli stående utenfor den politiske kontrollen som skjer gjennom fagorganiseringen på arbeidsplassen.

Dette er bakgrunnen for splittelsen mellom de sosialdemokratiske parti- ene. På den ene siden står Sverige, Norge, Belgia, Nederland, hvor dette forholdet er særlig sterkt. Dette gir seg spesielle korporativistiske uttrykk f.eks. var Nederland det første sted hvor sosialdemokratiet benyttet kombi- nerte oppgjørformer. Dette skjedde alt i begynnelsen av 60-åra. Her har sosialdemokratiet ingen knusler med å regjere ut fra totalkapitalens hensyn og gå på tvers av enkeltkapitaler.

Sosialdemokratiet i England og Dan- mark er mer knyttet til en gammel li- beralistisk tradisjon og følger markeds- mekanismene, mer enn de prøver å beherske dem. I England og Tyskland er kapitalkonsentrasjonene så store og den ideologiske motstand mot forening- ene fra kapitalen for sterk til å anven- de et "norsk" system.

Dette betyr at de tidligere skille-

linjer f.eks. mellom EFTA og EEC er hindringer for de mindre sosialdemo- kratiske landa i deres politikk. I denne prosessen som stiller Europa i økende opposisjon til USA, Sovjet og Japan oppstår nye grupperinger i Europa, i form av skjerpede motsigelser med EF, og mellom de små og store im- perialistland i Europa selv. I denne

sammenhengen spiller DNA en inter- nasjonal pådriverrolle. Den korpora- tivismen som kommer til uttrykk f.eks. i kombioppgjøret kan som ethvert nytt nivå av kapitalismen bare finne fotfeste ved å utvikle seg internasjonalt. Den korporativistiske politikken må på bak- grunn av imperialismen generelt bli et internasjonalt system slik vi ser det i dag. Denne sosialfascistiske fram- marsjen internasjonalt kan bare møtes med en proletær internasjonalisme som innbefatter en ufravikelig kamp mot alle innslag av en nasjonalistisk ideologi i arbeiderklassen. En små- borgerlig nasjonalisme i dag er bare en støtte til undertrykkelsen av arbei- derklassen gjennom støtten til en inter- nasjonal sosialfascistisk organisering.

Hammerverk, Champignon. Hustad:

Mindretallsstreikene fører til nederlag

I den senere tid har det vært en del streikekamper som ikke har ført frem. Streken ved Hustad A/S i Trondheim er nå nedlagt uten at kravene er inn- fridd. Sammen med streikene ved Hamnerverket og Champignon utgjør Hustad en spesiell kategori av arbeidskonflikter som har mislykt- es. Disse streikene har det til felles at det ikke var en enhetsfront av den samlede arbeidsskotten som gikk ut i kamp, men et mindretall.

Det var med andre ord snakk om mindretallsstreiker.

Arbeiderklassens økonomiske kamp- er må - om et seierrikt utfall skal sikres - bygge på en grundig analyse av erfaringene fra tidligere arbeids- kamper, både positive og, kanskje vel så viktig, de feil som er begått. I så måte danner streikene ved Hustad, Champignon og Hammerverk- et et rikholdig materiale, som kom- munister og progressive må ta alvor- lig og analysere kritisk.

Samtidig som det i denne forbindelse er nødvendig å avgrense seg fra AKP sin kampromantikk som effektivt av- skjærer enhver mulighet for å opp- summere arbeidskonflikter utover parolen om at kamp nytter, kamp er bra osv., er det like nødvendig å ad- vare mot kritikk for kritikkens egen skyld i den type den såkalte venstre- fløyen i SV skadefro hengir seg til. Både AKPs kampfetichisme og SV- gruppers kritikkfetichisme tjener i sin konsekvens samme funksjon - å desimere og svekke arbeiderklass- ens kamp gjennom å tåkelegge for- holdet mellom mål og middel, form og innhold.

For kommunister vil derimot kritik- kens utgangspunkt være å korrigere feil og unnlatelser med det formål å hindre fremtidig dannelse av strei- kekamper som bærer kimen av neder- lag i seg.

Lenin påpeker den store moralske betydning streiker har, at de "fører med seg i sitt kjølvann tanker om so- ialisme blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for å fri- gjøre seg fra kapitalens undertrykke- lse." På samme måte vil nederlag uver- gelig i sitt kjølvann medføre tanker om det umulige i å bekjempe kapitalismen, til en mistro til arbeidernes egne klas- sekrefter som enhetsfronten av kapta- lister, den borgerlige stat og ulike re-

formister vil vite å dra fordel av.

For å møte denne fronten kan arbeid- erklassen ikke stole på spontan forstå- else. Klassens kamp må ta utgangs- punkt i metodisk tilegnet kunnskap. Fag- lig komite i KA vil derfor i denne arti- kkelens ta opp prinsippet om mindre- tallsstreiker og se de seneste eksempler på denne type kamper i sam- menheng.

Årsakene til mindretallsstreikenes unngåelige nederlag

KA har tidligere hevdet at disse streikene - tross sitt riktige innhold - startet uten det grunnlag streiker må ha, nemlig støtte fra flertallet av de arbeidere som omfattes av kravene og konflikten. Uten dette grunnlag vil strei- ken med nødvendighet føre til neder- lag. Det er to grunner til dette.

For de første den økonomiske. Denne type streik kan bare rent unntaksvis lamme produksjonen. Dermed oppnår de streikende ikke engang den helt ele- mentære forutsetning for å ramme produksjonen - produksjonsstans. Og ettersom det ikke er snakk om noen produksjonsstans, kan konflikten heller ikke betraktes som en streik.

For det andre kan heller ikke et min- dretall utøve det politiske presset som en streik vanligvis er overfor borgers- kapet. Snarere blir situasjonen slik at de mest kampvillige elementer har skilt seg fra den øvrige arbeidsskott.

Mindretallsstreiken er i seg selv ut- trykk for splittelse blant arbeiderne. Utsilingen av de kampvillige medfører at splittelsen blir permanent og et våpen i hendene på klassefienden. Den- ne står nemlig enhetlig mot arbeider- klassen. Det er derfor ikke tilfeldig at samtlige av disse "streiker" har med ført at de streikende arbeiderne har blitt oppsagt, - og i et tilfelle suspen- dert fra sitt forbund. Slike tiltak kan borgerskapet vanskelig ta til overfor en samlet front av arbeidere.

Dette er så elementært og så viktig at det også på avgjørende måte vil påvirke mulighetene for en solidari- tetsbevegelse blant andre arbeidere. I denne forbindelse skal vi bare kort referere hva årsmøte i Tromsø Bygning- arbeiderforening uttalte om konflikten ved Norsk Champignon: "Konflikten mangler praktisk talt alle kjennetegn på en faglig aksjon som kan ha sjanse til å føre fram for arbeiderne. Slike arbeidskamper er bare til fordel

for arbeidskjøpene."

Mindretallsstreiken vil med andre ord ikke være uttrykk for noen almen kon- frontasjon mellom borgerskap og prole- tariat. Mindretallsstreiken er derimot et uttrykk for en særegen konfrontasjon som gjennom sitt unngåelige nederlag er egnet til å svekke arbeiderklassens posisjoner.

Strasbourgtesene advarer mot mindretallsstreik

Ut fra det som hittil er sagt vil det være fullstendig feil av kommunister å oppmuntre til slike aksjoner. Strasbourgtesene er også helt klare på dette punktet. Under delen om forbe- redelsene til streik heter det: "5. DE økonomiske krav må stilles opp og utformes på en slik måte at massene forstår dem - de må springe ut av den konkrete situasjon som foreligger, må overveies av samtlige interesserte arbeidere, for at kravene skal vinne flertallet av arbeiderne for seg og danne grunnlaget for en enhetsfront ned- enfra og for en enhetlig aksjon."

og "13. Farligst for økonomiske kamper er enhver form for improvisering og streikeoppfordringer under inntrykk av følelser og ikke av en kjølig beregning. Av lederne må det kreves at de ikke bare nøye kjenner vedkommende industr- grein, men de må i særdeleshet være godt informert om det som foregår blant massene. Oppgaven består i ikke å gripe inn for seint, ikke å dilte etter massene å gripe massenes kamperedskap, men på den andre siden heller ikke lage streik gjennom dekret uten først alvorlig å ha forberedt massene til kamp."

Ved å følge Strasbourgtesenes opp- summerte erfaringer om hvorledes en streik forberedes, vil situasjoner med mindretallsstreik unngås. Bare spen- tanitet og aksjonister tror at streiken påbegynnes i det øyeblikk den erklæres åpent utad.

Mindretallsstreiker og opportunismen

Samtidig som det for kommunister er en selvfølge ikke å påskynde eller oppmuntre til mindretallsaksjoner, like selvfølgelig er det vår plikt - når et mindretall går til streik - å søke og endre forholdene slik at splittelsen kan overvinnes og kravene innfris. KA har derfor støttet de arbeiderne det her er

snakk om.

Og vi har også advart de streikende mot omfavnelsen fra AKP og dets støttekomiteer. Dette har vi ansett som spesielt viktig fordi vi vurderer disse grupperingers funksjon og bevisste hen- sikt å være og fremelske nettopp denne type aksjoner fra arbeidernes side. AKPs taktikk er ikke bestemt ut fra målsetningen å styrke arbeiderklassens posisjoner innen arbeidernes rekke for å fremme helt andre interesser enn arbeiderklassens.

I så måte er aksjoner fra arbeidernes side som bærer kimen til isolasjon i seg, særdeles godt egnet. Gjennom å ta utgangspunkt i isolasjonen og befeste og styrke den, vil AKP fremstå som de eneste som "støtter" arbeiderne på egne premisser. Dette utnyttes maksi- malt propagandamessig, bl.a. med intervjuer med de streikende hvor det erklæres at uten AKPs streikestøtte komiteer kunne kampen ikke vært ført. Hvilket selvfølgelig til en viss grad er sant. Men like sant er det at denne form for støtte arbeid kun kan utsette nederlaget. For lykkes AKPs politikk, vil arbeiderne nettopp ikke komme ut over stadiet som et mindretall i iso- lasjon. Og dermed vil også konflikten være tapt.

Denne opportunismens hensikt kom- mer ekstra klart frem ved Champignon- konflikten, hvor AKP trengte en "frem- medarbeidersak" for å tåkelegge sine rascistiske utkjør et par år tidligere med parolen om å "stenge grensene" for å beskytte den "etnisk enhetlige" norske arbeiderklasse mot streikebryt- erspøkelse manet frem i fremmedar- beidernes skikkelse.

AKPs innsnevringstaktikk - et forsøk på å sikre de streikendes isolasjon.

Mens parolen "Steng grensene" be- grunnet seg på etniske premisser, var også de etniske karakteristika utgangs- punktet for AKPs analyse av de 9 Cham- pionarbeidernes krav. Kravene var ikke et ledd i kampen mellom arbeid og kapital, derimot et uttrykk for en konflikt mellom fremmedarbeidere og den norske kapitalistklasse. Denne inn- snevringen av perspektivet for kampen hadde selvfølgelig til hensikt å sørge for fortsatt isolert mindretallsstreik.

Likeledes med Hustad-konflikten. Dens hovedpoeng i AKPs "analyse"

øre under "avtaleprisen" - og med et betydelig mindre volum å regne på.

Forholdet er da det at de med de minste besetningene ikke har råd til denne reduksjonen, og større og mer tidsmessige bruk har mye mer å gå på hva lønnsomheten angår. Senkning i produksjonen må og vil skje ved at de minste besetningene vil falle bort. "Den gode" jordbruksavtalen virker allerede nå som en katalysator i denne prosessen. - En annen sak er det store sløseriet med produktivkraftene som hele dette systemet innebærer.

Reaksjon fra "Aksjon Bygde-Norge"

Reaksjonen sover ikke, men kjemper sin kamp på den synkende privateiendommens grunn. Og med direkte bakgrunn i melkesituasjonen er det nå blitt dannet "Aksjon Bygde-Norge" som et gryende forsvarssentrum for bønder som er modne for proletarisering.

Det har skjedd en viss og interessant endring i bondenes diskusjon om årsaksforholdet bak proletariseringen og i de uttrykk forsvarskampen tar. Endringen ligger i formen, og ikke i hensikten. Hensikten er - og kun det - å bestå som private eiendomsbesittere, noe som betinger et kapitalistisk samfunnssystem - det samme system som

hver dag truer dem med sin utvikling. Det er dette selvmotsigende klassestandpunktet som gjør småborgerskapet til en reaksjonsklasse.

Endringen ligger i at oppmerksomheten er rettet vekk fra staten "som ikke gir nok" og over mot de store bruk som ødelegger livsgrunnlaget for de minste. Begrepet "bondekannibalsismen" - som lederen for "Aksjon Bygde-Norge" er faderen for - er et uttrykk for dette. Og den er rettet bort fra en oppgitt og uforståelighet for den lave timelønnen, og over på påstanden om at bondene utøver en viktig funksjon: de produserer mat, det som alle trenger - "alle trenger oss, vi må ha levelige vilkår" - sjølberging på 60 -70-90% osv. Dette lenge savnede samlemarket slår nå ut i full blomst, og får en nærmest religiøs karakter. Og en skal ikke være mye våken for å forstå hva dette er: Munnsvær og atter munnsvær.

Arbeiderklassens egen historie forteller alene klart nok hvilken tillit vi kan gi dette. Vi vet like godt som bondene sjøl at det ikke er snakk om produksjon eller ikke, men i første rekke et spørsmål om driftsstørrelse, og til sjunde og sist et spørsmål om den private eiendomsrett overhodet.

Bøndene lever på borgerskapets vel-signelse

Jordbrukets krav til revidering av jordbruksavtalene er på ca. kr 10 500 pr. årsverk. Dette skal følge LOs mangelte krav på 5,6% pluss opptrapping og andre ting.

Det vi skal bry oss om her, er hvilken sum de bruker å beregne disse 5,6% av - den er beregnet til noe i underkant av kr 70 000,-. Det er å anta at dette tallet er tatt midt på treet. Frekt er det i hvertfall å snakke om inntektsutjevning, og bruke tall som ligger langt over industriarbeidergjennomsnitt å beregne på.

En kan heller ikke uten videre sammenlikne arbeidernes lønn og bondens inntekt. F.eks. mottar en bonde 6 kg smør gratis i måneden, og nå og da ost med feil. Og må den kjøpes, koster jo gulosten bare 70 øre pr. kg. Han har også en rekke andre fordeler som gjør det betraktelig billigere å leve. Nå er det jo en bisak at slike "hverdagslige" ting går i glemmeboka. Men når slike ting bevisst ikke blir nevnt, er det vår plikt å gjøre det - siden utkjørene i seg sjøl ikke er troverdige på flere måter.

Husk bare hvilke ramaskrik maksimalprisen på potetene satte i gang - da var

det ikke snakk om noen avtalepris!

Nå er vi i prinsippet ikke mot avtalebrudd - som regel tvert imot - men her dreier det seg om vareprodusenter som i tillegg har en avtale som beskytter både mot nasjonal og internasjonal konkurranse. Det at det i det hele tatt eksisterer en slik avtale, forteller at bøndene lever på borgerskapets vel-signelse. Men i situasjoner hvor hjemmemarkedet på grunn av knapphet gir muligheter for priser langt over avtaleprisene - da skal markedet plutselig bestemme prisene, og gjerne skrues opp ved å holde på lagrene!

Bare sosialismen kan gi ressursutnyttning for arbeiderklassen!

Kun et sosialistisk samfunn kan avskaffe alle former for spekulasjon og drive et landbruk som er basert på befolkningens behov. Og først da - etter privateiendommens avskaffelse - kan det bli en planmessig produksjon hvor en kan snakke om ressursutnyttning som en realitet og som noe som kommer arbeiderklassen til gode. Og ikke i den form småborgerskapet klossete prøver å ikle seg med "moderne" begreper, der realiteten og hensikten er - ja faktisk - helt omvendt! Som kjent er ikke alle tjent med sannheten.

RK

personen Hustads nazistiske fortid. Det kan her være grunn til å minne ærlige progressive som har latt seg lure av AKPs militans og kampglorifisering, at det under kulturrevolusjonen i Kina ble oppsumert som karakteristisk for en borgerlig og småborgerlig praksis å erstatte klassekampen med personangrep med det bestemte politiske formål å forsøke å overbevise massene om at det er viktigere å erstatte en person med en annen enn å revolusjonere de eksisterende samfunnsforhold.

Innsnevringstaktikken er ikke ny for arbeiderklassen. Klassefienden vil alltid gripe fatt i tendenser blant arbeiderne selv til å se på de streikendes krav som de streikendes egne, spesiell krav for derved å svekke klassekampsperspektivet. Det nye er at AKP kjører ut denne linjen under dekke av å støtte kravene og under ly av kommunistiske fraser å gi inntrykk av å representere den kommunistiske taktikk og strategi i den faglige kampen.

Opportunistenes standpunkter ulike i ulike land.

Dette poenget klargjøres ytterligere ved at AKPs søsterparti (SKP) har funnet det opportunt ut fra kampen mellom ulike svenske småborgerretninger å gå mot mindretallsstreiker.

Både AKP og SKP hevder å representere og begge anerkjenner hverandre gjensidig som representanter for den kommunistiske verdensbevegelse. At grupperingene i spørsmålet om taktikken i arbeiderklassens økonomiske kamper som tilsynelatende også i andre spørsmål (feks. om holdningen til det borgerlige forsvar), står på prinsipielt ulike standpunkter, må ikke forlede noen til å tro at den kommunistiske teori er uklar på disse sentrale områder. Det er derimot uttrykk for disse grupperingers opportunisme.

Denne opportunistens form er ikke tilfeldig. AKP og dets søsterpartiers politiske funksjon er nettopp å bruke kommunistisk teori og taktikk som et skinn for å fremme helt andre interesser enn arbeiderklassens. Og grupperinger av denne types eksistens vil måtte forstås ut fra den imperialistiske epokes objektive betingelser. Det er altså på ingen måte snakk om at de enkelte medlemmer av AKP fordreier den kommunistiske vitenskap ut fra en bevisst forståelse eller vilje. Det er snarere et eksempel på Mao Tse Tungs utsagn om at representanter for småborgerskapets klasseinteresser ikke evner å ha to tanker i hodet på en og samme tid.

Legalismen og illegalismen

Og nettopp dette kommer særdeles klart til uttrykk når det gjelder kommunistenes oppsumerte erfaringer av riktigheten av å veksle mellom legale og illegale kampformer. Riktignok slår AKP fast i sitt prinsippprogram at partiet "bind saman den legale og illegale kampen". Men det grupperingen står for i faglige spørsmål er legalismen og illegalismen. Og dette trenger ikke bindes sammen. Det er to sider av samme grunnleggende feiltagelse. Når den illegale kampformen er den eneste garantien for å få arbeiderklassens krav innfridd, iver AKP i propagandaen for det "rettferdige" i kravene og dermed det "lovlige" i kampen. Med andre ord er det "de urettferdige" kapitalistene som opptrer illegalt, for som AKP hevder: "Det burde være forbudt å utbytte de lavtlønte."

Når imidlertid den legale kampformen må benyttes, propaganderer AKP for det de oppfatter som den illegale metode. Og denne illegalisme praktiseres nettopp kun for å fremelske mindretallsstreiker. I Champignon-konflikten fremhevet KAS faglige komite at situasjonen var av en slik art at den legale kampformen måtte anvendes. AKP betegnet vårt standpunkt som legalistisk, at vi skulle ha overdreven respekt for det borgerlige lovverket. AKP setter her formen over innholdet.

Samme forståelse ligger bak grupperingens vurdering av våre prinsipielle synspunkter på mindretallsstreiker med utgangspunkt i Champignon som at "dette var et angrep på de heroiske Champignon-arbeidernes rettferdige kamp". En slik argumentasjon med utgangspunkt i borgerlig heldedyrkning og rettferdighetstenkning er symptomatisk for AKPs nivå. Fremstillingen av vårt syn som et angrep på de streikende er lett å gjennomskue. Det som imidlertid indikeres her, er at AKP ikke er istand til å se på en streik som en metode for arbeiderne til å nå bestemte mål, men som selve målet. Derfor identifiserer også de streikende arbeiderne med selve streiken. Det å gå imot en streik blir for AKP å gå imot arbeiderne.

Og nettopp dette syn på formen for kampen som overordnet innholdet, ligger til grunn for legalismen og illegalismen. At disse linjer er to sider av samme sak viser seg tydeligst i at når AKPs illegalistiske linje har kjørt seg fast og mindretallsstreiken er et faktum, så propaganderer grupperingen for at kampen må fortsettes i det borgerlige rettsapparatet.

Legalismen er illegalisme i andre former. Og småborgerskapets repre-

sentanter har fortsatt bare en tanke i hodet.

Imidlertid er spørsmålet nå om AKP vil skifte linje og komme med sjølkritikk også på spørsmålet om mindretallsstreiker for å komme på bølgelengde med sitt svenske søsterparti.

SV: Odda-streiken en mindretallsstreik

Når det gjelder SV har det som vanlig vært like mange linjer som medlemmer. Fra enkelte SV-hold har det vært forsøk å sette likhetstegn mellom Odda-streike og mindretallsstreiker. Dermed har de forsøkt å bruke sin perverterte utgave av vår analyse til å argumentere mot streik overhodet. Saken er jo at Odda-streiken ikke var noen mindretallsstreik i utgangspunktet. De hadde klar støtte fra flertallet på Zinken selv om det kun var et mindretall som gikk ut i streik. Årsaken til at streiken likevel led nedslagslag var at dette flertall i kampens løp ble til et mindretall.

den røde Arbeideren har i tidligere artikler påvist at nettopp aksjonsmetodene i dette tilfelle ødela massekonfrontasjonen som var i emning. AKP-senteret med tidligere foreningsformann Sekse sine illusjoner om borgerskapets "sosiallovgivning" (arbeidsløshetsstrygd til eventuelle permitterte arbeidere under streik) ble propagandert overfor massene av Odda-arbeiderne. De behøvd ifølge denne teori bare å forholde seg passive i aksjonen, dermed ville de bli holdt skadesløse ved hjelp av trygden, mens bedriftsledelsen ville komme i klemma ved hjelp av dette snedige opplegg. M.a.o. borgerskapet skulle kvele seg selv ved sitt eget lovverk. En fantastisk teori hvis virkelighet ble kraftig motbevist.

Det store flertall mistet jo illusjonene, - men de misstet også enhver tillit til "lederne" og vendte seg til Forbundet for å få hjelp. De fikk den også i måtelig grad, men prisen var: Avstandtaking fra streiken. Slik ble aksjonslinjen til mindretall og flertallslinjen ble oppgivelse av kampen.

Vår analyse er blitt fullt ut bekreftet av de streikende aktivister i Odda som i dag bare kan beklage at de fulgte feil anvisninger.

I Sauda (1970) hadde man i utgangspunktet samme situasjon som på Odda. Men nettopp gjennom å benytte flertallets støtte nele streiken igjennom, kunne også denne gå inn i historien som et skoleeksempel på hvordan en streik skal føres. Her ble heller ikke de arbeiderne som ikke var direkte med i aksjonen forespeilet annet enn at de i alle sammenhenger sto i samme situasjon som de streikende, - at de måtte vente det samme presset.

Bare slik bygges den enheten som er nødvendig for at arbeiderklassens kamp skal vinne, enten det nå dreier seg om den umiddelbare økonomiske streikekamp eller den strategiske politiske kampen for sosialismen.

FALCONBRIDGE...

Forts. fra side 1

beide med, har økt det fysiske presset på arbeiderne. Enkelte har ikke klart å holde akkorden, og er dermed gått ned i lønn. Det er etter hvert blitt klart at det kreves en omlegging av prosessen for å få bukt med kreftfaren. Statens Arbeidertilsyn krevde en slik omlegging av prosessen, og dette kravet står på ingen måte i motsetning til bedriftens egne planer.

Bedriften har nå begynt arbeidet med å sette opp produksjonsutstyr som på sikt vil skjære drastisk ned utgiftene til lønninger, - det er et hypermoderne EDB-styrt anlegg som nå bygges. Dette skjer i en periode som markedet for nikkell er dårlig, og alle raffinierene i verden produserer for lager. Når industrien er ute av denne krisen, vil Falconbridge stille meget sterkt med nytt produksjonsutstyr. Anlegget var først beregnet ferdig til 1978, og

Arbeidertilsynet "krevde" at så skjedde. Nye planer gjør nå at anlegget ikke er beregnet ferdig før i begynnelsen av 80-årene, og Arbeidertilsynet har endret kravet deretter. Når Falconbridge så oppfyller dette "kravet", vil bedriften bli tilgodesett med 5 millioner kr fra staten for sin innsats for det indre miljø.

Falconbridge-arbeiderne har sett seg temmelig arge på dette samspillet mellom konsern og Arbeidertilsyn, og krever reelle forbedringer nå. For å kompensere økt fysisk press som maskebruk har ført med seg, og for å få ned kreftfaren, krever arbeiderne 6 timers dag med full lønnskompensasjon fram til nytt anlegg står klart. Dette kravet er det full enhet om blant arbeiderne.

Når arbeiderne skal diskutere kampen for kravene bør de vise oppfinnsomhet, for eksempel er streik et lite taktisk våpen i den situasjonen Falconbridge nå står i, med leveringsvansker. Å slippe å betale lønninger nå, har bedriften neppe noe imot. Kampen Falconbridge-arbeiderne har tatt opp, må ikke begrenses til denne bedriften - kampen mot rovdrift har vært, og er hele klassens kamp.

Vis solidaritet!

Korrespondent

KUL i DNS:

Intensivert kamp mot sosialsjåvinismen

Kommunistisk Universitetslag i Oslo stiller igjen til valg i Det norske Studentersamfund (DNS). den røde Arbeideren har hatt en samtale med Truls Wyller fra kandidatstyret:

- Kan du si litt om hvilke saker som har preget møtene i DNS dette semesteret så langt?

- De fleste møtene har dreidd seg om faglig politikk eller om det nasjonale spørsmål i en eller annen form. Særlig det siste har vært i brennpunktet, og det er her "AKP" og Rød Front i DNS (RF) for tiden klart avslører sin småborgerlige klassekarakter. Denne gruppen analyserer helt konsekvent klassekampen i Norge og i andre land med det "nasjonale" som utgangs- og sluttspunkt, i stedet for å ta stilling ut fra den proletariske internasjonals prinsipp.

Lesere av "Klassekampen" kjenner f. eks. til "argumentasjonen" for at Svalbard angivelig er "norsk land", for at Svalbardtraktaten må settes til side og for at det er riktig å ha med paroler som "Svalbard er norsk land" - dvs. oppfordring til militær besettelse av Svalbard - på arbeiderklassens internasjonale kampdag, 1. mai!

I dette spørsmålet, som i spørsmålet om det nasjonale for-

svar, fungerer AKP som en klar avantgarde for de mest nasjonalt-eks-pasjonistiske kreftene i DNA. "AKP" reiser ikke parolene om at bare proletarisk revolusjon kan hindre imperialistisk verdenskrig og i tilfelle krig: omdann krig til revolusjonær borgerkrig. "AKP" hevder nemlig at hovedmotsigelsen mellom klassene i samfunnet under krig endres til å gå mellom "nasjonen" og eventuelle okkupantmakter! Og konsekvent nok kjø- rer de selv ut en politikk i dag som tar utgangspunkt i dette. Svalbardsaken er det klareste og viktigste uttrykket for det. Og det verste er at nasjonalismen - på klassisk opportunistisk vis - kjøres ut under dekke av å forsvare den norske arbeiderklassen på Svalbard. Tron Øgrim sa faktisk rett ut i DNS at de ca. 1000 norske arbeiderne på Svalbard ikke har muligheter til å kjempe for sine interesser uten at hele øya blir norsk eiendom. Her ser vi hvordan "AKP"s legalisme forvandles til aggressiv nasjonalisme. Øgrim var tolerant nok til å tillate de ca. 3000 russiske arbeiderne som for tiden jobber der, opphold som fremmedarbeidere, mens hans egen partifelle Christian Grøndal høstet kraftig applaus fra den stadig mer forpøblete forsamlingen for sitt forslag om at russerne bare kunne reise hjem til Sovjet og ta arbeid der!

Folk bør også være oppmerksomme på at den underliggende rasismen i den småborgerlige ideologien viser seg stadig klarere i RF's diverse "kulturinnslag", som f. eks. på Svalbardmøtet: framstilling av primitive pelskleddede stammende og ondsinnede russere i ferd med drive rovfiske på "norsk fisk" i Barentshavet - med sine "store" trålere. Vi kjenner denne typen kultur fra historien og vet at den representerer det stikk motsatte av arbeiderklassens kamp mot imperialismen og dens krigsforberedelser (selvsagt også mot sovjetisk aggresjon).

På denne bakgrunn er det forøvrig ganske naturlig at de konservative ikke ser noen grunn til å stille til valg mot RF.

- Hva med det antiimperialistiske arbeidet som drives i "AKP"/RF-regi?

- Dette er også et viktig område å avsløre sosialsjåvinismen på (so- sialisme i ord, nasjonalisme i handling). Det som er tilfellet, er jo at RF kjører fram den ene in- ternasjonale "saken" etter den an- dre i et reint nasjonalistisk per- spektiv for nettopp på den måten å legitimere sin egen imperialistiske nasjonalisme gjennom "støtte" til nasjonale frigjøringsbevegelser i den tredje verden.

Det grøtteste utslaget av denne linja ble vi vitne til på møtet om situasjonen i Midt-Østen "etter Li- banon". Trond Lindstad fra "Palesti- nakomiteen" holdt en innledning, som ble forsvart av RF der han angrep bl. a. PFLP's strategi for å basere palestinerne frigjøringskamp på arbeiderklassens revolusjon i alle araberland, og i stedet omtalte han Riyadh-avtalen som en styrking av de anti-imperialistiske kreftene i området fordi den uttrykte en "nas-jonal arabisk samling", som han ut- trykte det. Denne avtalen er vit- terlig en "samling" - av PLO-ledel- sen. Syria og Egypt på Saudi-Ara- bias og USA-imperialismens grunn! Det er en avtale som kom i stand etter fredsslutningen i Libanon, som avvæpner "nei-fronten" i PLO, som forplikter PLO til ikke å blande seg inn i Libanons indre anliggender og som i dag muliggjør åpne angrep på alle de krefter som konsekvent bekjemper imperialistiske "freds- planer". Lindstad utropte denne av- talen til en "seier" og var heller ikke snauere enn at han anklaget bl. a. PFLP for å ha blandet seg opp i nettopp Libanons "indre anliggender" ved å delta i klassekampen. Faktisk ga han disse "inntrengene" den mo- ralske "skyld" for borgerkrigen. Bedre støtte til reaksjonen i Midt-Østen er det ikke mulig å gi fra det "progressive" Norge. Hvilken ide- ologisk, tilslørende funksjon denne typen "anti-imperialisme" i Norge har, ser vi klart i de hyppige ut- sagn om at "små land som Palestina og Norge har felles interesser".

mot staten, nå stadig hyppigere mot arbeiderklassen! I forbindelse med suspensjonene av fire "AKP"ere fra klubben ved Elektrisk Bureau fikk RF vedtatt en resolusjon som stilte suspensjonene og oppsigelsen ved bedriften på like linje, som altså ikke med et ord gikk inn på de politiske årsakene til suspensjonene men framstilte dem som brudd på "ytringsfriheten". Resolusjonen slut- tet da også med at DNS "krevede" av de ansatte at de skulle omgjøre ved- taket. Samme hvor reaksjonært et slikt vedtak måtte være - et DNS un- der KUL's ledelse kommer aldri til å "kreve" av noen klubb at den i demokratiets navn skal omgjøre et vedtak!

- Det er bare RF og KUL som stil- ler til valg. Blir ikke følgen av det en lite fruktbar debatt?

- Det er klart at det å snakke til tro- faste "AKP"ere som regel er som å snakke til veggen. Men vi når også ut til en rekke politisk interesserte personer som ikke er blitt fordum- met av småborgerne propaganda- kvern. At debatten hele tiden har pågått bare mellom KUL og RF har også tvunget RF til å profilere seg mot oss og dermed avsløre sin egen klassenatur enda klarere enn hva tilfellet har vært før. Dette gjelder som nevnt framfor alt i det nasjo- nale spørsmål.

Dessuten viser dette semesteret riktigheten av det vi sa i høst: at de eneste reelle skillelinjene går mel- lom KUL og RF. USV ligger for ti- den i politisk dvale, og når en- kelt-SV er en sjelden gang går i studentersamfunnet, er det ikke for å markere noen politikk. De har jo ingen politikk å markere! Dette er faktisk for en stor del KUL's skyld. Slik frontlinjene nå går, hindres SV i å opptre politisk enhetlig. Kampen mot RF er jo nettopp en kamp mot det vi kjenner som norsk "venstreside" etter "EEC-kampen", dvs. mot den reaksjonære nasjo- nalismen som ikke minst SV i norsk politikk er en representant for. "Venstrefløyen" i SV er gjennom KUL's eksterne virksomhet det siste året blitt konfrontert med klassekarakteren til det partiet de selv står i.

Kampen mot småborgervenstre er i dag en kamp mot Rød Front. Alle studenter som sympatiserer med arbeiderklassens sak bør gå i DNS, følge med i og støtte opp om kommunistenes politikk og skaffe seg to klipp for å stemme KUL ved valget!

Verv nye abonnenter!

For å styrke den røde Arbeideren økonomisk og i fast utbredelse oppfordrer vi med dette alle inter- esserte lesere til å skaffe minst 2 nye abonnenter hver.

Avisa har nå åpenbart et betyde- lig "oppland" av potensielle abon- nenter!

Bruk verve-talonen nedenfor! Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen inn- betalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto 20 68 427

(K. A. Distribusjons- og abona- mentskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnementer!

Hvis den enkelte verver etabler- er seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Vi vil i tida framover bringe grovoversikter over framgangen når det gjelder denne delen av abonnementskampanjen.

Samtidig med denne oppfordring til leserne får medlemmene i Kommunistisk Arbeiderforbund og i Kommunistisk Universitetslag i oppgave å skaffe minst 5 nye ab- onnenter hver fram til nyttår. Fylkesvis oversikt over den pro- sentvise oppfyllingen av denne kvoten vil bli brakt i avisa fram- over, slik at alle kan følge med i utviklinga for hver 14. dag. Sett kreftene inn på vervekamp- anjen straks! Abonnementprisen pr år er nå kr 30,-

Nyvervede abonnenter:

1. Navn: Adresse:

2. Navn: Adresse:

Verver:
Navn og Adresse:

